

Sygn. akt IV Ka 621/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2013 roku.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Krzysztof Gąsior

Sędziowie SO Ireneusz Grodek (spr.)

del. SR Agnieszka Zielińska

Protokolant Dagmara Szczepanik

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim Violetty Włodarczyk

po rozpoznaniu w dniu 29 listopada 2013 roku

sprawy **R. J.**

oskarżonego z art.278§1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Bełchatowie

z dnia 1 sierpnia 2013 roku sygn. akt II K 294/13

na podstawie art.437§1 i 2 kpk i art.438 pkt 1 kpk w zw. z art.109§2 kpw, art.634 kpk i art.627 kpk w zw. z art.119 kpw, art.10 ust.1 i art.21 ust.2 pkt a) ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 roku z późniejszymi zmianami)

1) **zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób**, iż przyjmując, że przypisany R. J. czyn wyczerpuje dyspozycję art.119§1 kw, za czyn ten na podstawie art.119§1 kw wymierza mu karę 1 (jednego) miesiąca ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w rozmiarze 40 (czterdziestu) godzin;

2) **utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części;**

3) zasądza od R. J. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych tytułem wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym oraz kwotę 30 (trzydziestu) złotych tytułem opłaty za obie instancje.

Sygn. akt IV Ka 621 / 13

UZASADNIENIE

R. J. oskarżony został o to, że w dniu 16.12.2011 r. z terenu sklepu (...) mieszczącego się przy ul. (...) w B. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. B. (1) i dwoma innymi, nieustalonymi sprawcami, dokonał kradzieży w celu przywłaszczenia 1 (jednej) butelki alkoholu marki (...) B. L. o wartości 129,90 złotych i 2 (dwóch) butelek alkoholu marki B. o wartości 79,99 każda, powodując w ten sposób straty łącznej wartości 289,88 złotych, czym działał na szkodę spółki z o.o. (...) w B., tj. o czyn z art. 278 § 1 kk.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy w Bełchatowie:

1. oskarżonego R. J. uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 278 § 1 kk i za to na podstawie art. 278 § 1 kk i art. 33 § 2 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz karę 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny w rozmiarze po 10 (dziesięć) złotych każda;
2. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk, art. 73 § 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu na okres próby 3 (trzech) lat, oddając oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;
3. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 505 (pięćset pięć) złotych tytułem zwrotu kosztów sądowych, w tym 280 (dwieście osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

Od powyższego wyroku apelację wniósł oskarżony. Lektura tego środka odwoławczego nakazuje przyjąć, iż jest on skierowany przeciwko rozstrzygnięciu o winie. Oskarżony zanegował bowiem dokonaną przez Sąd I

instancji ocenę dowodów i oparte na ich podstawie ustalenie, iż dopuścił się przypisanego mu czynu. Zmierzał do wykazania, że nie brał udziału w przestępstwie i nie pozostawał w porozumieniu z rzeczywistymi sprawcami kradzieży. W związku z tym wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie go od zarzucanego czynu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna. Wywody skarżącego sprowadzały się do wybiórczej interpretacji zebranych w sprawie dowodów, nie przedstawiając jednak argumentów tej rangi, by podważyć prawidłowość rozumowania Sądu I instancji. Poczynione przez ten Sąd ustalenia odpowiadają wynikom przewodu sądowego, stanowiąc efekt rozsądnej analizy przeprowadzonych w jego trakcie dowodów oraz rozważenia wszystkich okoliczności zaistniałych w sprawie. Stanowisko Sądu zostało też logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy, doświadczenia życiowego i prawidłowego rozumowania – uzasadnione w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Skarżący nie wykazał, aby rozumowanie to uchybiało kryteriom, o jakich mowa w art. 7 kpk. Nie można zgodzić się zwłaszcza z tezami R. J., jakoby Sąd I instancji bezzasadnie odmówił wiarygodności zeznaniom M. B. (1), który twierdził, że kradzieży dopuścił się samodzielnie. M. B. (1), dobrze zdając sobie sprawę z tego, iż zebrane przeciwko niemu dowody nie pozostawiają cienia wątpliwości co do jego sprawstwa, ze specyficznym pojmowaniem lojalności wobec pozostałych współsprawców (którzy nie będąc jeszcze osądzeni, mieli szansę na uniknięcie odpowiedzialności karnej), dążył do jej przejęcia w całości wyłącznie na siebie. Sąd Rejonowy takiej „ taktycy ” nie dał się jednak zwieść. Przywołując cały szereg nie budzących wątpliwości co do swojej wymowy dowodów (głównie w postaci zeznań A. J., wydruków obrazów utrwalonych przez monitoring oraz danych bilingowych z połączeń telefonicznych) zasadnie wywiódł, iż M. B. (1) nie działał sam, lecz w ramach uprzednio zaplanowanego, a następnie realizowanego podziału ról, miał

za zadanie wynieść poza linię kas alkohol, który ze stoiska dostarczyli mu dwaj inni współsprawcy. Sąd I instancji prawidłowo „ usytuował ” też w ramach tego planu R. J., obalając przy tym prezentowaną przez niego linię obrony. Jej niewiarygodność jawi się jako oczywista w świetle uprzedniej znajomości oskarżonego z M. B. (1), częstotliwości i czasu połączeń telefonicznych między nimi krytycznego dnia oraz zachowania R. J. na terenie sklepu, polegającego na obserwowaniu pozostałych sprawców w celu czuwania nad bezpiecznym przebiegiem ich wspólnej „ akcji ” i reagowania na ewentualne zagrożenia. Najdobitniej przemawiają za tym zeznania A. J., z których wynika, iż oskarżony, przebywając na pasażu (niezależnie od tego, czy rzeczywiście miał wówczas przy sobie koszyk, czy też nie), nie był zainteresowany zakupem papierosów, lecz uważnie obserwował ten fragment sklepu, w którym poczynali sobie jego współnicy, a potem wrócił tam jeszcze raz, by upewnić się co do wyniku interwencji pracownika ochrony usiłującego zatrzymać M. B. (2). W tym kontekście tak linia obrony prezentowana przez oskarżonego, jak i zeznania M. B. (1), słusznie uznane zostały przez Sąd Rejonowy za niewiarygodne, pozostając w sprzeczności z doświadczeniem życiowym, regułami rozsądnego rozumowania i wymową pozostałych dowodów.

Nie ma żadnych dowodów potwierdzających zarzut bezprawnego wpływania przez Sąd Rejonowy na przesłuchiwanego na rozprawie G. C..

Apelacja okazała się o tyle jednak skuteczna, że niezależnie od argumentów w niej podniesionych, przypisany oskarżonemu czyn należało zakwalifikować w kategoriach wykroczenia z art. 119 § 1 kw. Wynikało to z faktu, iż pomiędzy datą wydania wyroku Sądu I instancji, a dniem orzekania przez Sąd Okręgowy, doszło do zmiany stanu prawnego dotyczącego tzw. przestępstw przepołowionych (mających swój odpowiednik w kodeksie wykroczeń). Granicę nadal wprawdzie wyznacza wartość przedmiotu przestępstwa, jednakże na mocy ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw, obowiązujące od dnia 9 listopada 2013 r. brzmienie art. 119 § 1 kw sankcjonuje jako wykroczenie kradzież cudzej rzeczy ruchomej, jeżeli jej wartość nie przekracza 1 / 4 minimalnego wynagrodzenia, o jakim mowa w art. 47 § 9 kw. Przeszła zatem obowiązywać dotychczasowa granica, separująca wykroczenie z art. 119 § 1 kk od przestępstwa z art. 278 § 1 kk kwotą 250 złotych. Wynagrodzenie, o którym mowa w obecnym brzmieniu art. 119 § 1 kw w zw. z art. 47 § 9 kw (por. rozporządzenie RM z dnia 05 października 2010 r. w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2011 r., Dz.U.2010.194.1288, ustalające minimalne wynagrodzenie za pracę od 1 stycznia 2011 r.), w dacie czynu wynosiło 1386 złotych. Skoro więc wartość skradzionych rzeczy oszacowano na kwotę 289,88 złotych, próg, o jakim aktualnie mowa w art. 119 § 1 kw, nie został przekroczony. Oznacza to, że w dacie orzekania Sąd Okręgowy miał obowiązek stosowania ustawy nowej, skoro przepisy dotychczas obowiązujące nie były dla sprawcy względniejsze w rozumieniu art. 4 § 1 kk i art. 2 § 1 kw.

Przy wymiarze kary Sąd Okręgowy miał na względzie, iż oskarżony uczestniczył w popełnieniu wykroczenia wspólnie i w porozumieniu z trzema innymi osobami. Sprawcy zaboru dokonali w „ biały dzień ”, realizując skrupulatnie przygotowany plan. Korzystali ze specjalnie przysposobionego do kradzieży płaszcza. Na niekorzyść oskarżonego działała także jego uprzednia, wielokrotna karalność, w tym za przestępstwa przeciwko mieniu.